

Sygn. akt VII Kz 263/21

ODPIS

POSTANOWIENIE

Dnia 7 czerwca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Danuta Hryniewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Elżbieta Łotowska

po rozpoznaniu w sprawie cudzoziemca [REDAKTOWANE]
zażalenia obrońcy cudzoziemca na postanowienie Sądu Rejonowego w Kętrzynie z dnia 27 kwietnia 2021 r., sygn. akt II Ko 611/21/Cu w przedmiocie przedłużenia okresu pobytu w Ośrodku Strzeżonym dla Cudzoziemców w Kętrzynie na okres od dnia 12 kwietnia 2021 r. do dnia 10 lipca 2021 r. godz. 2.00
na podstawie art. 437 § 2 k.p.k.

postanawia:

- I. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że uchylić stosowany wobec cudzoziemca [REDAKTOWANE], środek w postaci pobytu w Strzeżonym Ośrodku dla Cudzoziemców w Kętrzynie, nie uwzględniając wniosku Komendanta Warmińsko-Mazurskiego Oddziału Straży Granicznej o jego przedłużenie do 10 lipca 2021 r. do godz. 02.00;
- II. zobowiązać cudzoziemca [REDAKTOWANE] do zamieszkania w Ośrodku Recepcyjnym Podkowa Leśna-Dębak 05-805 Otrębusy oraz zgłaszania się 2 razy w tygodniu placówce Straży Granicznej właściwej dla miejsca pobytu.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kętrzynie postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2021 r. wydanym w sprawie o sygn. II Ko 611/21/Cu, na podstawie art. 89 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 13 czerwca 2003r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przedłużył pobyt cudzoziemca [REDAKTOWANE] w Strzeżonym Ośrodku dla Cudzoziemców w Kętrzynie na okres od dnia 12 kwietnia 2021 r. do dnia 10 lipca 2021 r. godz. 2.00 stwierdzając jednocześnie brak podstaw do stosowania środków alternatywnych do detencji.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył cudzoziemiec, zaskarżając je w całości.

Orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisów mające wpływ na wynik sprawy, tj.

- art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 88 ust. 1 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP oraz art. 8 oraz 5 § 1f Europejskiej Konwencji Praw Człowieka przez brak rozważenia możliwości zastosowania środka alternatywnego - umieszczenia w otwartym ośrodku wraz z obowiązkiem zgłaszania się - przy przedłużeniu pobytu w Ośrodku Strzeżonym wobec małoletniego dziecka;
- art. 89 ust. 2 w zw. z art. 87 ust. 1 pkt 1 przez zastosowanie tego przepisu pomimo braku ustalenia czy detencja jest dalej konieczna dla ustalenia mojej tożsamości;

- art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 88a ust. 3 pkt 2 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP przez brak rozważenia, czy jego stan psychofizyczny stwarza domniemanie, że jest ofiarą przemocy

W oparciu o powyższe wniosł o zmianę zaskarżonego postanowienia przez nieuwzględnienie wniosku Komendanta i ewentualne zastosowanie środków alternatywnych. W razie nie uwzględnienia powyższego wniosł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie cudzoziemca okazało się zasadne, skutkując koniecznością zmiany zaskarżonego postanowienia o przedłużeniu pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku przez uchylenie tego środka i zastosowanie środków alternatywnych do detencji.

Na wstępie podkreślić jednak należy, że słusznie ustalił Sąd I instancji w treści zaskarżonego postanowienia, iż w realiach analizowanej sprawy spełnione zostały przesłanki z art. 89 ust. 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z którym w przypadku gdy cudzoziemiec przebywający w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców wskutek wykonania postanowienia sądu, wydanego na podstawie ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, złożył wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, sąd wydaje postanowienie w sprawie przedłużenia okresu pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub w areszcie dla cudzoziemców, w przypadku gdy zachodzi którakolwiek z okoliczności, o których mowa w art. 87 ust. 1.

Zarazem jednak, zasadnie wskazano w treści środka odwoławczego, że wydając zaskarżone rozstrzygnięcie, Sąd nie poczynił dostatecznych rozważań co do możliwości zastosowania wobec cudzoziemca środków alternatywnych do detencji. Podkreślić przy tym należy, że w przedmiotowej sprawie obecnie wystarczającym jest zastosowanie wobec cudzoziemca środków, o których mowa w art. 88 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w postaci zobowiązania do zgłaszania się w określonych odstępach czasu do wskazanego organu i zamieszkania w wyznaczonym miejscu.

Podkreślić należy, że cudzoziemiec przebywa w Strzeżonym Ośrodku razem z żoną i 2-letnim dzieckiem. Przy wydawaniu decyzji co do cudzoziemca pod uwagę należy brać również okoliczności dotyczące jego rodziny, bowiem niezasadne jest rozdzielanie tej rodziny. Pamiętać należy, że przebywają oni obecnie na terenie państwa obcego i mają pod opieką małe dziecko.

Rzecznik Praw Dziecka w wystąpieniu generalnym z dnia 06 marca 2018 r., podkreślił znaczenie art. 3 ust. 1 Konwencji o prawach dziecka, który stanowi, iż: „We wszystkich działaniach dotyczących dzieci, podejmowanych przez (...) sądy, władze administracyjne lub ciała ustawodawcze, sprawą nadrzędną będzie najlepsze zabezpieczenie interesów dziecka”. Zasada ta, z mocy art. 9 oraz 91 ust. 1 i 2 w zw. z art. 241 ust. 1 Konstytucji RP stanowi część krajowego porządku prawnego i powinna być bezpośrednio stosowana, zaś w przypadku kolizji z przepisami ustaw – posiada pierwszeństwo. W analizowanym wystąpieniu zasygnalizowano konieczność wnikliwego badania, przy poszanowaniu zasady dobra dziecka, możliwości stosowania środków alternatywnych do detencji przy rozstrzyganiu odnośnie do pobytu w strzeżonym ośrodku małoletnich cudzoziemców. O nieskuteczności środków alternatywnych do detencji nie może a priori przesądzać fakt, że cudzoziemka nielegalnie przekroczyła granicę państwową Rzeczypospolitej Polskiej.

Zagadnienie przedłużania detencji małoletnich cudzoziemców było przedmiotem orzekania m.in. Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. W wyroku z dnia 10 kwietnia

2018 r. Bistieva i in. p-ko Polsce (skarga nr 75157/14) Trybunał podkreślił, że umieszczenie dziecka w strzeżonym ośrodku nie stanowi zapewnienia najlepszego interesu dziecka. W pierwszym rzędzie należy rozważyć zastosowanie środków wolnościowych, zaś detencja powinna zawsze być rozwiązaniem, po które sięga się w ostateczności. W konsekwencji w świetle wynikającej z art. 8 ust. 1 Konwencji o Prawach Człowieka zasady poszanowania życia rodzinnego i związanej z tym integralności rodziny nie sposób uznać za celowe przedłużenie pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku.

Mając powyższe na względzie, podzielając argumentację podniesioną w treści środka odwoławczego, zaskarżone postanowienie należało zmienić, uznając, że obecnie nie istnieją wystarczające przesłanki do kontynuowania stosowania wobec cudzoziemca [REDAKTED] [REDAKTED] środka detencyjnego w postaci pobytu w strzeżonym ośrodku w sytuacji, gdy nie ma przeszkód, aby zastosować wobec wymienionego środki alternatywne przewidziane w art. 88 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

W tym stanie sprawy orzeczono jak w sentencji postanowienia [REDAKTED]

